

Göran Nilsson – 50 år som GF-medlem

Jag har varit medlem i Genealogiska Föreningen (GF) ända sedan 1975 – i 50 år! Min mors kusin Lennart Watz var medlem i GF och av honom fick jag inspiration att själv anmäla mig som medlem. Han är fortfarande medlem och har således varit med i föreningen några år längre än jag och är 90 år fyllda och släktforskar fortfarande tillsammans med sin hustru.

Jag är 65 år och gift, har en son och en dotter som båda är 30 år och en dotterson som precis har fyllt 1 år. Jag är specialist i allmänmedicin och har hela mitt yrkesverksamma liv arbetat som distriktsläkare men är numera pensionär sedan september i år. Botaniskt intresserad och via Lunds botaniska förening är jag

floraväktare och åker på somrarna runt i Skåne och räknar ett flertal rödlistade arter. Jag är även ordförande i Mellanskånes Släkt- och Hembygdsforskarförening sedan 2013 och håller nybörjare- och fortsättningskurser i släktforskning och även i paleografi.

Förr brukade jag säga att jag är 7/8 skåning (mitt i och östra delen), 1/16 smålänning (mormors morfar) och 1/16 okänd. Med DNA-släktforskning är det nästan bevisat att farfars farfar också var smålänning och inte längre helt okänd. Tyvärr visar samma forskning att farfars morfar nu i stället troligen blivit okänd. Detta är egentligen ganska bra eftersom den officielle hade föräldrar som båda hade okända fäder. Kanske kan antavlan bli mer komplett om den biologiske morfadern till min farfar kan identifieras.

Jag är född på en gård och vi visste att vår släkt hade bott där i många generationer åtminstone sedan början av 1800-talet men vi ville ta reda på hur länge gården egentligen hade varit i släkten. Min mors kusin Lennart Watz och hans fru Birgit hade börjat släktforska några år tidigare och de tipsade om att man kunde åka till landsarkivet för att ta reda på detta. Min morfar och jag åkte därför till Landsarkivet i Lund för precis 50 år sedan och presenterade vår frågeställning för arkivarien i expeditionen. Hon tyckte att vi skulle titta i jordeboken från 1790. Denna beställdes fram till forskarsalen och jag och min morfar började titta i den. Naturligtvis skriven med tysk stil och både jag och morfar var båda fullständiga noviser på området och förstod naturligtvis ingenting. Vi begrep inte heller att man måste vara helt tyst i forskarsalen och pratade högt och ljudligt om vår oförmåga att tolka jordeboken. En äldre van forskare förbarmade sig till sist över oss och innan stängningsdags hade vi fått fram en bouppteckning från 1787 efter den man i vår släkt som sedan 1767 var den förste brukaren av mitt barndomshem. Jag kunde köpa en fotokopia av första sidan för, om jag kommer ihåg rätt, 1 krona och 50 öre. Därefter var jag fast som släktforskare och tycker fortfarande att det är lika roligt. Nya frågeställningar kommer upp hela tiden.

Alla mina anor är intressanta för mig men kan för en utomstående te sig som intetsägande eftersom det är långa rader med bönder, husmän och torpare. Några enstaka soldater, ryttare och möllare, en mönsterskrivare, en sergeant och en klockare finns det dock. Jag var i många år av med en av mina anor. Hon försvann plötsligt från sin äldste son och hans familj år 1778 från en bondgård mitt på den skånska landsbygden. Jag misstänkte att hon flyttat till en annan son men dennes vistelseort uppgavs som okänd när hans svärmor dog i Ystad och

där slutade alla spår och det hela fick vila i flera årtionden. Sedan kom ArkivDigital's register över döda i delar av Sverige. Plötsligt kunde jag hitta henne som avliden i Stockholm, av alla ställen, några år senare och den andre sonen återfanns också där.

När man har forskat länge är själva forskandet, detektivarbetet det som är mest roligt och stimulerande och egentligen inte så mycket resultatet.